

min oprigtte Mening: heller lidt mindre Frihed med bestemte og klare og rene Love, der sig mig, hvad min Ret er, end lidt mere for Diebliffet med den Udsigt, at det skal komme an paa Domstolens „Fact“, paa Ministerstifter, paa Alliance med et Hof i Osten eller med et Hof i Westen, og paa om Regjeringen frygter for Folkstemningen i Kjøbenhavn eller ikke frygter derfor, at det skal komme an paa deslige Ting, hvorvidt jeg skal stemples til Forbryder efter en forædret Papir, eller hvorvidt jeg skal friskjendes.

Der er en Vitring af den høitærede Justitsminister, som jeg maa bede om Tilladelse til at dvæle et Diebliff ved, og for mit Bedkommende at protestere imod. Hvis jeg forstod den ærede Justitsminister ret, saa var det hans Mening, at der fandtes i Udkastet en heel Deel ubestemte Udtryk og Betegnelser af det, der var strafværdigt, og at det skulde forsvares ved den Bemærkning, at det paa dette Gebeet, ligesom overhovedet paa Lovgivningens Gebeet, ikke er muligt at give skarpe og bestemte Definitioner. Nu vil jeg rigtignok indrømme, at alle menneffelige Ting ere usuldrømme, og at altsaa den Lov skal først gjøres i Fremtiden, om den nogenstunde vil blive gjort, som skal kunne kaldes feilfri i det Stykke. Men ikke desto mindre er det min fulde Overbeviisning, at, saasuart jeg kunde faae Die paa noget Udtryk, der var uklart, utydeligt og svævende i Lovudkastet, som ikke ved den Comittees Bestræbelse, hvoraf jeg har den Ære at være Medlem, allerede var blevet foreslaaet strøget eller forandret, saa skulde jeg diebliffeligt andrage derpaa. Og jeg mener, at det er den første Betingelse for Bestræbelsen for at skaffe os gode Love, at man skaffer os dem i bestemte Udtryk; og at der har det sin Anvendelse, som mange Gange er blevet sagt i Utid og misbrugt paa den besynderligste

Maade, at hellere maae 10 Skyldige gaae frie end een Ushyldig blive straffet, det er, at Loven maa sig saaa tydeligt og bestemt, hvad Talen er om, at i alt Fald Muligheden af, at Noget kan ligesom liste sig ved en Side forbi den, hellere maa taales, end at dens Udtryk blive saa ubestemte, at man igrunden kan dømme hvem det skal være. Det oplysende Exempel til min Anskuelse er § 10, hvor der er talt om at vække Had og Misnoie mod Regjeringen. Jeg veed ikke rettere, end at den nuværende Forsatning er for en Deel kommen istand som en Virkning af en Stribentbevægelse, der gik ud paa at vække Had og Misnoie mod Regjeringen. Og jeg veed ikke rettere, end at Sligt kan ikke vel anderledes være. Det var, saavidt jeg troer, ligesaadan, da Souverainiteten blev indført, om end ikke Pressens Betydning da var saa stor: da var der ogsaa Stribenter, der allerede en halv eller heel Snees Aar iforveien havde andraget paa at svække Adelsstyraniet. Og det vil saa være indtil Verdens Ende, og det forstaaer sig af sig selv, at det skal enhver Regjering finde sig i, at der andrages paa, at den forandres, ytres, at den ikke svarer til sin Henstigt, at der andrages paa, at Meget ved den er forkeert, at man critiserer saavel den uvævende som den lovgivende og den dømmende Magt. Det er det, som jeg saa særdeles beundrer i den nuværende Grundlov, at den selv indeholder Anviisning til, at man kan tænke over og gjøre Forsøg paa, om dog ikke (paa lovlig Maade) Dette eller Hiint i den kan forandres. Men, skal dette kunne skee, maa man ogsaa have Lov til at vække Had og Misnoie. Thi det er ikke Andet end Misnoie, og, naar det bliver sagt i stærke Udtryk, Had, der vækkes ved hvad der siges, for at svække Betydningen af de bestaaende Indretninger, for at vise, at de ikke svare til deres Diemed og Bestemmelse.